

den ærede Forslagsstiller fremkom med. Det Udvalg, som tidligere har behandlet Spørgsmaalet om Ordningen af vort Apotekervæsen og vort Medicinalvæsen i det hele taget, har været enig om, at hele denne Sags Ordning i vort Land er forældet, og at der i meget høj Grad trænges til en Omordning. De Resultater, man hidtil er kommen til, ere imidlertid ret ubetydelige, fordi Omordningen af vort Medicinalvæsen er en Opgave, som ikke er let. Det, der særlig lægger Vanskeligheder i Vejen derfor, er, som almindeligt bekendt, de reelle Privilegier. Selv om man ad Lovgivningsvejen kunde komme til en noget bedre Ordning end den nuværende af Forholdet vedrørende de personlige Privilegier, staa vi alligevel kun paa Halvvejen, og nogen tidssvarende og hensigtsmæssig Omordning af hele dette Forhold kunne vi ikke komme til, inden vi faa en Afløsning af de reelle Privilegier.

Der er gjort adskillige Bemærkninger af den ærede Forslagsstiller om dette Forhold, som jeg godt kan slutte mig til. Det er vistnok uheldigt, at Enker sidde inde med Privilegium en hel Række Aar og derved udelukke andre kvalificerede Folk fra at indtage denne Stilling, men selv om vi nu kunde faa en Ordning for de personlige Privilegier, staa Spørgsmaalet om de reelle alligevel tilbage, og det er omtrængt af samme Omfang. Altsaa komme vi ved dette kun til en delvis Ordning. Da vi første Gang havde Sagen om Apotekervæsenet under alvorlig Forhandling, i 1894, var Hovedspørgsmaalet fremfor alt: Hvorledes skal der findes en Afløsning af de reelle Privilegier? Der standsede man over for dette, at en saadan Afløsning krævede en betydelig Kapital. Der var den Gang Tale om 15—16 Mill., og at tilvejebringe en saadan Kapital er ikke let, men inden dette kunne ordnes, kunde der ikke være Tale om at faa en virkelig omfattende og tidssvarende Ordning af dette Forhold. Derfor strandede vi ved dette store Spørgsmaal, og Udbyttet af vort Arbejde i 1894 var kun, at vi fik vedtaget en Lov, som bestemte, at der af Privilegier, som blev givne for Fremtiden, skulde svares en Afgift, og hvor stor denne Afgift skulde være, blev fastsat i 1895. Skønt man maatte kunne regne ud, at dette vilde blive ubetydeligt i Forhold til den store Kapital, der krævedes til Omordning af dette Forhold, havde man maaske alligevel en lille Tanke om, at der derved kunde indvindes en Kapital, som kunde finde Anvendelse i sin Tid til Afløsning af disse Privilegier.

Foreløbig tænkte man, som ogsaa anført af Forslagsstilleren, navnlig paa, at man ved Hjælp af denne Fond kunde tilfredsstille Kravet fra forskellige fattige Egne om at faa Apoteker. Derved blev man staaende og videre er man ikke kommen siden.

Det omfattende Forslag, baade vedrørende det overordnede Sundhedsraad og Apotekervæsenet, som blev forelagt her af den forrige Justitsminister 1898—99, kom man ingen Vegne med, fordi man nu som før stod over for hin store Opgave, og man kunde ikke se Lejlighed til at faa noget gennemført, som i Virkeligheden kunde være af nogen større Betydning. Jeg vilde nødig have, at denne Fond skulde angribes allerede nu, og det særlig paa den her foreslaaede Maade. Det er jo ikke store Beløb, vi have faaet samlede i de foreløbne Aar. Det kan vel nok passe, som Forslagsstilleren anførte, at der er ca. 40,000 Kr. nu i Fonden. I Statsregnskabet er der opført, at der den 31te August 1899 var 29,575 Kr. 32 Ø., og Indtægten stiger jo Aar for Aar. Vi havde den Gang den Tanke, at der kunde dog samles et ret betydeligt Beløb, som kunde faa Betydning siden, naar der blev Tale om Omordning af hele dette Forhold. Men som bemærket af den ærede sidste Taler, er det endogsaa tvivlsomt, hvis det foreliggende Forslag gennemføres, om der vil være tilstrækkeligt i denne Fond til at udrede de dermed forbundne Udgifter. Dertil kommer, at jeg for mit Vedkommende ikke kan skønne, at Statskassen skulde have nogen Forpligtelse til at pensionere disse Enker, især med saa store Pensioner, som her foreslaas. Det er jo et Privilegium, som vedkommende har faaet, og det er dog ikke almindeligvis saadan, at naar man faar et Privilegium, knytter der sig dertil Rettigheder, som ligge ud over Privilegiet. Det bliver Tilfældet ved dette Forslag. Hvorvidt man, hvor Omstændighederne kræve det, vilde yde et Bidrag i saa Henseende for at raade Bod paa de Savn og den Nød, som maaske kunde indtræde, er en anden Sag. Som anført af Forslagsstilleren bestemmer Loven jo, at der kan ikke disponeres over disse Midler uden Rigsdagens Samtykke, og selvfølgelig vilde der ikke være noget i Vejen for, at man ogsaa kunde anvende enkelte Beløb i det her foreslaaede Øjemed. Men at fastslaa bestemte Regler for Pension til Apoteker-enker synes jeg ikke, der er nogen som helst Anledning til, og da navnlig ikke i Øjeblikket.